

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΡΟΜΑΝΤΙΚΟΣ ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ

Ο Σατωβριάνδος φεύγει για το Κοτερέ. Η συνάντησή του με την Λεοντίνα. Το όνειρο της αγάπης άρχίζει. Ήμέρες ευτυχίας, ημέρες έρωτος, μέθη, άπολαύσεως. Τι γράφει ο Σατωβριάνδος στα Ασημνηνεύματά του για το ειδύλλιο του αυτό. Και όμως έχθρας. Η φυγή του Σατωβριάνδου. Γιατί έγκατέλειψε την Λεοντίνα. Οί φεβρί του. Η Λεοντίνα τον καλεί κοντά της. Ο γάμος της. Η τελευταία επιστολή του Σατωβριάνδου, κλπ.

Για τον Σατωβριάνδο δ,τι είχε μεγαλύτερη σημασία ος μιά γυναικα ήταν η σωματική όμορφιά. Τα άλλα όλα—ψυχή, αισθήματα, τρυφερότης—έρχόνταν κατόπιν. Έτσι λοιπόν και σ' αυτή την περίπτωση πηγαίνοντας στα λουτρά του Κοτερέ για να συναντήσει την Λεοντίνα, για ένα κυρίως ενδιαφέρονταν: «Αν η Λεοντίνα θα ήταν όμορφη, άν θα είχε τα σωματικά εκείνα χαρίσματα που ζητούσε σε κάθε γυναίκα.

Η πρώτη αυτή συνάντησή του μεγάλου συγγραφέως με την άγνωστή του θαυμάστρια, έπληξε ρομαντικά. Τό Κοτερέ είχε ένα μικρό χωριό των Πυρηναιών, τριγυρισμένο από γραμμάτιστα βουνά, με μικρά δλοκάθαρα χροματιστά σάιτα, με δρόμους στενούς και άνομαλους που καταλήγουν όλοι στους πρόποδας των βουνών. Το μικρό ξενοδοχείο όπου κατέβηκε ο Σατωβριάνδος ήταν τριγυρισμένο από έναν όμορφο κήπο, όπου ύσθηζε όλη η ποικιλία των δέντρων των Πυρηναιών και όπου όμορφαές ώρες της ημέρας μπορούσαν να μπουν και να κάνουν περίπατο και όσοι δεν ήμεναν στο Ξενοδοχείο.

Η Λεοντίνα έπιγαινε συχνά στον κήπο αυτόν, καθότανε κάτω από ένα μεγάλο δέντρο και τότε εδιόθιζε, τότε ένοιθαζε.

«Δεν θα σας πώ—είχε γράψει στον Σατωβριάνδο πριν πάη στο Κοτερέ—κάτω από τί δέντρο καθόμαι, σε ποιά μέρος του κήπου, με τί φορέματα είμαι ντυμένη συνήθως, κ' άν έμεινα ψηλή ή κοντή, Ξανθή ή μελαχροινή, όμορφη ή άσχημη. Θέλω μόνος να με αναγνωρίσετε, Θέλω, μόλις με ίδητε, ένα στίγμα της καρδιάς σας να σας φανερώση ότι έγω είμαι αυτή που αναζητείτε».

Δεν ήταν πολύ βέβαιος άν θα την άναγνώριζε ή όχι την Λεοντίνα του, ο Σατωβριάνδος. Συνήθως σε τέτοιες περιπτώσεις, ή γυναίκες ύποδεικνύουν μερικά σημάδια άν' τα όποια εύκολα άναγνωρίζονται. Η Λεοντίνα δεν τον είχε ύποδειξει κανένα τέτοιο σημάδι. Μά τόσο άσχημα ήταν λοιπόν ότι έξεχώριζε μέσα στις άλλες γυναίκες και ότι θα την άναγνώριζε άμέσως ο συγγραφέας που τόσο έθαύμαζε...
Ναι, ήταν άσχημη, και δεν είχε άδικο, γιατί ή όμορφιά της έκανε άμέσως έντύπωση.

«Μόλις την είδα—γράφει ο Σατωβριάνδος στα Ασημνηνεύματά του—άμέσως την άναγνώρισα. Ούτε στιγμή δεν άμφέβαλλα ότι ήταν εκείνη. Καθότανε μόνη στο πιο όμορφο μέρος του κήπου, βιθυμένη σε ρεμβασμούς. Το πλατύστρο της καπέλλο τό είχε άκωνυτήσιε πλάι της στον πάγκο όπου καθόταν και ή δόξαχρως μπανάκι της έπεσσαν στον λιγνό κάτασπο της λιαυί. Μόλις άκουσε τα βήματά μου, γέλασε και με κούττιζε. Είχε δύο μεγάλα, γαλάνα, όνειροπολα μάτια, γεμάτα γέλια και τρυφερότητα. Το πρόσωπό της ήταν μικρό και είχε μια όμορφη άνόχηρα, που δεν έπαρόδιθε όμως καμιά νοσηρότητα. Όταν μου μίλησε, τόσο με μέθωσε ο ήχος της φωνής της, που δεν πολυτόρσεσα ούτε καλοκατάλιβα που ήσαν τα πρώτα λόγια που μου έλεγε».

Έτσι λοιπόν άποδεικνύεται ότι ο Σατωβριάνδος άναγνώρισε άμέσως την Λεοντίνα, αλλά και εκείνη τον άναγνώρισε εύθως.

«—Είστε όσεις, τοι έλεε, σας άναγνωρίζω! Και έστρεξε και τοί στρεξε το γέλι».

«Την στιγμή εκείνη—γράφει ο Σατωβριάνδος—στον πρώτο της ένθουσιασμό, έστρεψε λιγάκι το κεφάλι της έπάνω μου, σε μιά γλυκύη έγκατάλειψη. «Ω, στιγμές άληθινόντες!... Μου θυμύανε τις πιο γλυκές έρωτικές στιγμές της ζωής μου!...
«Ως έμαρτύσε κ' όμορφιά, όχι μόνον άρεσε, άλλ' ένθουσίασε ή Λεοντίνα τον

Σατωβριάνδο. Ποτέ δεν την φανταζότανε τόσο όμορφή. Η ψυχή της όμως, ο χαρακτήρας της, τί έντύπωση του έλαναν;

Η Λεοντίνα ήταν περισσότερο ρομαντική παρά τρυφερή, άρεκτα κανόδοξη και έπαιδικτική, έλι πλέον δε είχε mania με την φιλολογία. Με τον Σατωβριάνδο της άρεσε να έπαδεικνύεται παντού, συνηθίσε μού το και για πολιτικά άόμοια, και το χειρότερο, του έδειχνε ποιήματα που είχε γράψει και που έξεκολούθησε να γράφη εκείνο τον καιρό.

Ήταν βέβαια δυσάρεστα όλα αυτά. Άλλά ποιάς τα λογάριζε μπρός στην όμορφιά, μπρός στην φρεσκάδα και τα θέληγτρα της έξωσιας κόρης; «Όσο την έθελτε ο Σατωβριάνδος, τόσο πιο όμορφή γινότανε».

«Ξανάγιναν λοιπόν κ' άλλοτε τόσο όμορφες νύχτες, γράφει ο Σατωβριάνδος, τόσο όμορφες ώρες στα Πυρηναιά; Ήταν και άλλες χρονές τόσο μεθυστικό τό φως της σελήνης, τόσο απαλοί οι ήψήθοι των δέντρων και των νεφών; «Ω, νύχτες έξωσιας του Κοτερέ, όσα χρόνια και άν ήρσο, δεν θα σας ξεχάσω!»

Τα λόγια αυτά τα έγραψε τρία δλοκάθαρα χρόνια μετά τό τέλος του ειδύλλιου του ο Σατωβριάνδος. Και όμως αισθάνεται κανείς διαβάζοντάς τα μια φλόγα, ένα παλιό, μιά συγκίνηση έξαιρετική».

Τα απόβραδα, όταν οι θαμνογύλινοι πέλοι της νύχτας άρχίζαν να σκεπάζουν τό μικρό χωριό των Πυρηναιών, ο Σατωβριάνδος και ή Λεοντίνα έξικονόσαν για τους μακρινούς περιπάτους των. Επύγαναν στα γραμμάτιστα, στα ποιητικότερα μέρη του Κοτερέ.

«Άλλοτε κοιθενότανε, και άλλοτε απολαμβύονετα; αισθητά τα μάγια της νύχτας».

«Συνία δεν έχαμε τίποτε να ποιήμε—γράφει ο Σατωβριάνδος—μά έφτανε να μιτρυχοίμε στο μύα για να ποιήμε τα βαθύτερα πρόματα!»

Και συνεχίζει στον ίδιο έστατικό τόνο: «Τα δέντρα ήσαν γεμάτα για μας από χιλιάδες παράξενα και μυτικά πλάσματα, τα νερά των καταρακτών μας τραγουδούσαν τραγούδια που δεν είχαν σε άλλες τραγουδήσει, τα ύστρα έπεσαν έπάνω από τα νερά και στεγανά που σε κανένα άλλο έστρατημένο δεν είχαν πλέξει».

Ήταν όνειρο αυτό που ζούσαμε ή πραγματικότης; Στη μέση μου, που γινότανε ότι τέτοια εύτυχία δε θα τελείωνε ποτέ».

Και όμως τελείωσε. Και να πώ: Μιά νύχτα, θεμότερη άν' τις άλλες, όμορφοτερη, ποιητικότερη, ο Σατωβριάνδος και ή Λεοντίνα έαπλόθωσαν στο συνήθηθό τους μέρος, πλάι σ' έναν καταρακτα, κάτω από ένα μεγάλο, πανόφθλο δέντρο.

«Αισθανόμουν—γράφει ο Σατωβριάνδος—τό δλοζόντανο α'τό νεανικό όσηα να πάλλεται δλοζόνω πλάι μου από την έρωτική συγκίνηση. Γλυκύτερα; άνασταναμιά; έβγαυαν μύθε τόσο από τό στήθος της. Το λευκό της γέλι, που τό κρατούσα τόσο σφιχτά, τό έβγαυε διαρκώς από τη χείλη μου. Η Λεοντίνα με κούταζε με άπειρο πόθο. Πώς μπορούσε ν' άντισταδή; Την άρατάα στην άγκαλιά μου και τη γέμια με φιλή!... Τότε τα χόδια της έγίνονταν πιο θεμρά. Η περιπότις της ήταν κάτι τό τοελλό, τό άσυνζήτητο. Ήταν μια γυναίκα έγκαταλειμμένη στη διάθεση μου... Μά έξωσαν ή μεγάλη έρωτική συγκίνησις την έκανε να χάση τις αισθήσεις της. Αποθύησε!... Είδα κ' έπαθα, όπως να την συνεχέρο. Όταν γυρίσαμε στο Κοτερέ, είχα πάθει την ασύασι μου: Θά ζήγαγα την άλλη μέρα κάλας...»

***

Και πράγματι έβγαυε. Έβγαυε χωρίς να της πη, χωρίς να της γράψη τίποτε άπολύτως. Έβγαυε γιατί άν έμενε, ποιάς έξέρε που μπορούσε να καταλήξη τό ειδύλλιο του αυτό. Γιατί ή Λεοντίνα δεν ήταν πια για τον Σατωβριάνδο ένα πλάσμα της φαντα-

ΛΑΪΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η γονιμότης των γυναικών.

Υπολογίζεται ότι επί 20 γυναικών υπάρχει μία στείρα και επί 30 ανδρών ένας στείρος. Τα τέσσερα εκατοστά περίπου του ανθρωπίνου γένους πάσχουν από στειρότητα. Ο Αριστοτέλης αναφέρει ότι μία γυναίκα της εποχής του γέννησε τέσσερες φορές από πέντε παιδιά μαζί. Μία Γαλλίδα γέννησε 21 παιδιά σε διάστημα έπτά ετών. Μία άλλη, Ρωσίδα αυτή, γέννησε τέσσερες φορές από τέσσερα παιδιά, επτά φορές από τρία και δέκα φορές από δύο, ήτοι έφερε στον κόσμο εν όλω 57 παιδιά. Η αυτοκράτειρα μάλιστα της Ρωσίας Αικατερίνη προσεκάλεσε τον άνδρα της γονιμοτάτης αυτής ύπνυρου της στα ανάκτορα για να τον ιδεί.

Στη Μόσχα ζούσε στα 1872 ένας γέρος ονόματι Φεντόο Βασιλιέφ, ο οποίος είχε 87 παιδιά ζωντανά και στον όποιον ο Γάρος είχε χορηγήσει συντάξι για να το βγάλει λέγα. Ο Ρώσος αυτός ήταν δύο φορές παντρεμένος και από την πρώτη γυναίκα του είχε αποκτήσει με 27 τοκετούς 69 παιδιά.

Η Γεωργία Χις από το Τεξάς της Αμερικής γέννησε στα 1888 83 παιδιά, τέσσερα θηλυκά και δύο αρσενικά. Η Αμερικανική Βίβλη γέννησε στα 1892 83 παιδιά όλα αρσενικά, τον ίδιο χρόνο δέ η Μαρία Ζονώ γέννησε αιώως 7 παιδιά!... Μία άλλη Αμερικανική απέκτησε από 6 γάμους 61 παιδιά, εκ των οποίων στα 1892 ζούσαν τα 50. Το ζεύγος Γάγκον έξ Αμερικής απέκτησε 27 παιδιά που γεννήθησαν ανά τρία σε έτηρη τοκετούς και έζησαν όλα. Ο Καναδός Λεβί Βρεσόν έφωτισε στα 1900 τή γέννηση του τεσσαρακοστού πρώτου παιδιού του. Ο Βρεσόν είχε ένα φοιηάδες γεωργός. Από την πρώτη γυναίκα του απέκτησε 16 παιδιά, από τή δεύτερη 14 και από τήν τρίτη 11, εκ τούτων δέ 83-σαν τα 85.

Αρσενικό ή θηλυκό ;

Κάποιος Ιταλός Ιατρός κατόν ιδιωτικῶν μελετῶν του, ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ φύλου τῶν παιδιῶν πρὸ πρό- κειται νὰ γεννηθῶν, κατέληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ γένος τῶν παιδιῶν δίνεται νὰ προσδιορισθῆ ἔκ τῶν προ- τερώων ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν καρδιακῶν παλμῶν τῆς μητέ- ρας. Ἄν οἱ παλμοὶ εἴνε ὑπερῶτεροι τῶν 135, τὸ παιδί πού θὰ γεννηθῆ θὰ εἴνε ἀγόρι, ἂν δὲ ὑπερβαίνουσι τοὺς 145, θὰ εἴνε κορίτσι. Ὁ Ἰταλὸς Ιατρός ἐξηρῶσε πολ- λάκις τὸ σύστημά του καὶ ἡ ἐπιτυχίης τῆς διαγνώσεως τοῦ ἦσαν 92 τοῖς 100.

σίας του, μὴ ἀερνῆ, ὄνειρεμένη γυναίκα, μὰ μὴ γυ- ναικὰ ὀλοζώντανη, πραγματικῆ, πού τὴν λαχτοῦσε, ὁ- πως ποτὲ ἄλλως δὲν εἶχε ποθῆσι τὸν ἔρωτα.

Ἐπρετε λοιπὸν νὰ φύγῃ... ἤξερε καλὰ πὼς ἦταν γέρος παπὰ καὶ πὼς τὸ αἶσθημα πού ἐνέπνεε στὴν Λεον- τίνη θὰ μορφοσε νὰ βασιτέξῃ πολὺ. Ἐνὸ αὐτῆ ἦταν νέα, πολὺ νέα... Τί θὰ συνέβαινε λοιπὸν ἂν τὴν ἔκανε διχτὴν;

Ὅσοις ἡ Λεοντίνη ἐξακολούθησε νὰ τοῦ γράφει, καλώντας τὸν κοντά της. Τὰ γράμματά της ὅμως εἶχαν ἕνα τὸν νεύτικο, φιλολο- γικό. Κατὰ βθέδος δὲν τὴν εἶχε ποθέσει καὶ πολὺ πού εἶχε φύγει ὁ Σατωβριάνδος.

Ἐμοὺ γράφετε—τοῦ γράφει—δὲν θὰ γυρίσουν ποτὲ παῖδ ἡ γλυκὲς ὄρες τοῦ Κοτερέ. Ἴσως νὰ μὴ ἔχετε ἀδικο. Ποῦ νὰ τὶς ξα- νειθούμε; Μέρους εὐτυχομένους, μέρους χαμένους, βουλιάζατε γιὰ πάντα στὴν ἀβυσσο τοῦ χρόνου, ἀτ' ὅπου τίποτε δὲν γυρίζει!... Οὔτε ἕνα φύλλο ἀτ' ἔκεινα πού σάλεψαν ἔπιάνω ἀτ' τὰ κεφάλια μας δὲν ἔμεινε στὰ δέντρα πού ἐσκέπασαν τὴν ἐπιτυχία μας. Χίλιες φορές ἀ- νανώσε ἀπὸ τότε τὰ νερά τοῦ καταρράκτη, ὁ ἀντίλαλος τῆς λί- μνης δὲν θημάτα παῖδ τὸν ἦχο τῆς φωνῆς μας, στὸ χορτάρι χάληκε τὸ ἀγνάρι τῶν ποδῶν μας...»

Πῶσο βάσταζε ὁ ἐνθουσιασμός αὐτός, ὁ νεύ- τικὸς παῖδ, τῆς Λεοντίνης; Γρεῖς μονάκι μνηστέ. Τὸν Ὀκτώβιο τοῦ ἰδίου ἐκείνου χρόνου παντρε- θηκε τὸν κ. Καστελμαζιάς. Ὅταν τὸ ἔμαθε (ἀτ' τὴν ἴδια φωνικὰ) ὁ Σατωβριάνδος, τῆς ἔγραψε: «Θ' ἀλλάξετε λοιπὸν ὄνομα; Μὰ θ' ἀλλάξετε ἄραγε καὶ καρδιά συγχρότως; Ὅχι, καὶ ἂν γί- νη, γιὰ μὲνα θὰ εἶσαι πάντα ἡ πρώτη, ἡ ἀγνωστὴ, ἡ ὄνειρεμένη Λεοντίνη. Ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ ἔχω τὴν πραγματικῆ, θὰ κρατήσω ἐκείνην πού εἶχε πλάσει ἡ φαντασία μου. Μοὺ ἀνῆκε, δὲν μπορεῖτε νὰ μοὺ τὴν ἀφαίρεσετε. Στους ἄλλους θὰ δώσετε ὅ,τι δὲν εἴνε δικό μου. Μὰ ἐγὼ θὰ διατηρήσω ὅ,τι μοὺ ἐδόσατε. Κί' αὐτὸ ἀριθμοῦ εἶνε ὅ,τι πὸ βεβῆ καὶ πολὺτιμο ἔχετε...»

» Ἄντιο, Λεοντίνη μου. Σπλιρίδα μου, ἀόρατη νεράθια μου, ἀγγελέ μου. Ἄντιο!...»

Ἐπὶ τελείωσε ὁ ρομαντικὸς ἔρωτος τοῦ Σατω- βριάνδου, τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἐρωτολόητου συγ- γραφέως...

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ πατέρας στὸ γιὰ του :

— Ὁ ἀδελφός σου ἔδωσε ἕνα τενεκὲ στὴν οὐρὰ ἐνὸς σαλιῶ... Ἀυτὸ εἶνε πολὺ ἀσχημὸ πρόημα... Θὰ τὸ ἔκανες ἐσύ;

— Ἐγὼ ;... Ποτέ!...

— Τότε γιατί δὲν ἐμπόδισες τὸν ἀδελφὸ σου νὰ τὸ κάνει;

— Δὲν μποροῦσα... Ἦμιον ἀπερηχολιμένος...

— Καὶ τί ἔκανες;

— .... Κρατοῦσα τὸ σαλιῶ!...

***

Δυὸ φίλοι συναντῶντα ἔστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια. Ὁ ἕνας ἀτ' αὐτοὺς ἦταν ἄλλοτε ἕνας τίμος τραπέζης. Γιὰ νὰ μὴ μιμηθῆ ὅμως κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια τοῦς ἄλλους συναδέλφους του στὰ ἔπιπτα χρηματιστηριακά τοῦς κόλπα, ἔχει καταστραφῆ οικονομικῶς καὶ βρι- σκεται πῆλι σχεδὸν ἐν ἔνδιαι.

Ὁ φίλος του, τραπέζης κ' αὐτός, ὁ ὅποιος ἔγινε πᾶμπλοτος κατὰ τὸ διάστημα τοῦ πολέμου, βλέποντας τὴν κατάστασι τοῦ, τον λυπᾶται καὶ τοῦ προτείνει νὰ τὸν δανεισθῆ ἕνατὸ φράγκα.

Μὰ ὁ φτωχὸς τραπέζης διατάει νὰ τὰ πάρῃ, λέγοντάς του : — Διάβολε! Εἶμαι πῆλι γέρος. Πῶς; Ξερεῖ... μπορεῖ νὰ πεθᾶ- νο κ' ἀποῖνε καὶ νὰ μὴν κατορθώσω νὰ σοὺ τὰ ἐπιστρέψω...

— Μὰ! Ἀπάνει νὰ τὸ ἀπάντησι ὁ γενναῖος φίλος. Δὲν πειράζει!... Θὰ εἶνε τόσο μικρὴ ἡ ἀπόλεια!...

***

Ὁ Τοῦ Πόουελ εἶχε πάει με μερικὸς φίλους του νὰ κενηθῆσι τίγρεις στὰς Ἰνδίας. Μὰ ἕνα βράδι ὁ δυστυ- χισμένος νέος, καθὼς κενηθοῦσε, ἀπομακρύνθη ἀτ' τοὺς φίλους του κ' ἔπεσε στὰ νύχια μιὰς τίγρης, ἡ ὅποια τὸν κατεβρόύχισε.

Οἱ φίλοι του ἴσπευσαν ἀμέσως νὰ τηλεγραφήσουν στους γονεῖς του: «Τοῦ ἀπέθανε». Οἱ γονεῖς τοῦ ἔγινον νέου ἔστειλαν τότε στοὺς φίλους του τὸ ἔξῃς τηλεγράφη- μα: «Ἀποστελετὰ πτώμα υἱὸς μας».

Ἰότερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες οἱ γονεῖς τοῦ Τοῦ ἐλάβα- ναν ἀπὸ τὰς Ἰνδίας τὸ ἀκόλουθὸ τηλεγράφημα: «Πτώμα φθάνει δι' ὑπερωκεανίου ὁ Ἰνδικός».

Φαντασθεῖτε ὅμως τὴν ἐκπλήξι τῶν γονέων τοῦ Τοῦ ὅ- ταν ἐπῆλθαν στὸν Ἰνδικὸ γιὰ νὰ παραλάβου τὸ πτώμα τοῦ παιδιού των καὶ βρῆκαν ἀτ' αὐτοῦ, εἰς παραλίθῃ του, μὴ ὀραία ὀλοζώντανη τίγρη μὲσ' στὸ κλουβί της.

Ἐπειτα τότε ἀμέσως νὰ τηλεγραφήσουν καὶ πάλι στους φίλους τοῦ υἱὸς του: «Ἐλάβαμε τίγριν ζῶσαν, ἀλλ' ὄχι τὸ πτώμα τοῦ Τοῦ».

Τότε οἱ φίλοι τοῦς ἀπάντησαν: «Τοῦ βρισκεται μέσα στὴν τίγρη!...»

***

— Πῶς; πού ἀρνεῖσθε τὴν κόρη σας ἀφοῦ μοὺ ἐδόσατε τὸ λόγο σας!...

— Ἀκριβῶς... Ἐδοσα τὸ λόγο μου σὲ σας, δίνου τὴν κόρη μου σὲ ἄλλον... Δὲν μπορῶ νὰ τὸ δώσω ὅλα σὲ σένα!...

***

— Μὰ, γιατί ἔχεις δώσει κόμπο στὸ μαντήλι σου;

— Τὸν ἔδωκε ἡ γυναίκα μου γιὰ νὰ θμηθῶ νὰ ριζῶ ἕνα γράμμα της στὸ ταχυδρομεῖο.

— Καὶ τὸ ἔφοξε;

— Ὅχι... Ἐξέλασε νὰ μοὺ τὸ δώσῃ!...

***

— Ἐ, λοιπὸν, γιατίρ, κατορθώσατε νὰ θεραπευθετε αὐτὸ τὸ δι- συτυχισμένον ἀπὸ τὴν ἀμνησίαν;

— Γιὰ μὴ στιγμὴ ὑπέθεσα πὼς τὸν εἶχα θεραπεύσει, μὰ ἔπειτα βεβαιώθηκα πὼς δὲν εἶχα κάνει τίποτε, γιατί ἔξχασε νὰ μοὺ πληρω- σῃ τὸ λογαριασμοῦ μου!...

***

Ὁ Ραφφαῆλ, ὁ περίφημος Γάλλος ζωγράφος, ὁ ὅποιος πέθανε πρὸ πενταετίας, ἦταν πάρα πολὺ μετροφόμος. Μὴ μέρια ἕνας φίλος τοῦ μτήρης μὲσ' στὸ ἀτελιέ του, κατακόκκινος ἀτ' τὴν ταραχὴ του.

— Ἀγαπητὲ διδάσκαλε! τοῦ φώναξε λαχνα- ρμένως.

— Τί εἶνε; ρώτησε ὁ Ραφφαῆλ.

— Πρὸ ὀλίγου, ἀγαπητὲ διδάσκαλε, ἀνεβᾶ- λωφα σ' ἕνα παληατῆδικο, ἀνάμεσα σὲ παλιοσῆδε- ρα καὶ βροῦμα κορφέλια ἕνα πίνακα σας!... Καὶ τὸν ἀγόρασα, ξέρετε, γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί!... Νά τον!

Ὁ Ραφφαῆλ ἐπῆρε στὰ χεῖρα του τὸν πίνακα, τοῦ ἔφοξε μὴ γρήγορη ματιὰ καὶ, δινοντάς του πάλι τὸν φίλο του, τοῦ εἶπε μὲ ἀπόλῃτητα :

— Πηγαίνετε, ἀγαπητὲ μου φίλε, νὰ πάρετε πίσω τὸ κομμάτι τοῦ ψωμοῦ σας, γιατί ἡ εἰκόνα μου εἶνε κατώτερη κ' ἀπὸ αὐτὸ!...

